

23 april 2023

PASEN GAAT VERDER

Johannes 21, vers 1 t/m 19

Ik weet niet hoe het u vergaat, maar na Pasen gaan de dingen vaak gewoon in het oude ritme en het oude patroon al weer snel verder. Pasen lijkt soms alweer zo ver weg... En dat terwijl wij het met Pasen over zulke grote dingen hebben gehad! Wij stonden op de begraafplaats te zingen: 'Nu jaagt de dood geen angst meer aan'. We zongen in de kerk verder: 'Overwinnaar zal Hij zijn, over zonde, dood en pijn'. 'Ontwaak gij die slaapt en sta op uit de dood', zo zongen wij elkaar toe. Maar de volgende dag, ja, dan sta je inderdaad op, maar dan om gewoon weer naar het werk te gaan, of naar school, of wat dan ook.

Nou, zo verging het ook de discipelen van Jezus, zo lijkt het wel. Na Pasen ging alles weer gewoon verder. We komen Petrus en zes andere leerlingen van Jezus namelijk tegen bij het meer van Galilea. Op zich hoort dat stukje nog wel helemaal bij Pasen, want Jezus had na Zijn opstanding de twee Maria's opgedragen om tegen de discipelen te zeggen dat zij naar Galilea moesten gaan, omdat Jezus daar de discipelen zou ontmoeten als opgestane Heer. Maar hier zien wij nu de discipelen gewoon hun oude beroep uitoefenen. 'Ik ga vissen', zo had Petrus gezegd. 'Wij gaan mee', zo zeiden de anderen.

Wat je precies in hun woorden moet horen, weet ik niet. Is heel de Paasvreugde weggeëbd en gaat men daarom weer gewoon het oude werk oppakken? Misschien hebben ze Jezus al een week niet meer gezien en bekruipt hen de twijfel of ze zich misschien niet alles hebben ingebeeld. 't Zou kunnen. Aan de andere kant moeten wij het 'ik ga vissen' ook niet te snel gaan invullen, want ze moesten natuurlijk ook gewoon eten. En – zo merkte een van onze senioren tijdens de Bijbelstudie over dit hoofdstuk op: het is juist goed om in tijden dat je moet wachten of als je inderdaad somber bent, dat je niet bij de pakken neer gaat zitten, maar dat je gewoon wat gaat doen. Ik hoorde daar een stukje ervaringskennis in: 'je helpt je zelf niet om alles uit handen te laten vallen en maar te wachten en te piekeren..., doe wat je hand vindt om te doen.' Nou, wat hen deed besluiten om te gaan vissen, dat weten wij dus niet. Maar op een of andere manier voelt het toch wat terug bij af. Letterlijk: want hier bij dat meer van Galilea was alles begonnen. Hier had Jezus de discipelen uit de boot achter Zich aan geroepen... En toen begon het avontuur. Ze hadden alles verlaten om Hem te volgen. Ze hadden de meest bijzondere dingen meegemaakt. En nu – na drie jaar – zijn ze weer terug en stappen ze weer in de boot om hun oude werk op te pakken... Na Pasen lijkt het gewoon weer verder te gaan...

Nou ja, gewoon... Die nacht vangen ze ook nog eens helemaal niets... Het lijkt mij een bijzonder frustrerend

iets: 'je vat het plan op om je oude werk weer op te pakken, maar het lukt je niet meer.' Maar daarin kunnen wij al zien dat hier meer aan de hand is dan 'terug bij af'. Na Pasen kunnen die leerlingen niet meer op de gewone manier verder..., ze kunnen niet meer achter Pasen terug. Nee, ze worden juist *vooruit geholpen, verder op weg geholpen na Pasen*. Want wat gebeurt er? Terwijl zij in dat bootje aan het ploeteren zijn, of na een nacht niets gevangen te hebben chagrijnig al weer richting de kant varen, verschijnt Jezus hen. Ja, zij zien zelf niet dat het Jezus is. En die voor hen Onbekende stelt ook nog een vervelende vraag: 'hebben jullie niet iets voor bij het brood?' Volgens mij voelt dat aan, als wanneer je aan het klussen bent en het totaal niet lukt en je buurman aan je vraagt 'lukt het niet?' ... Maar op dat moment dat, dat vruchteloze, frustrerende moment, zegt Jezus: 'gooi het net aan de andere kant van de boot in het water'. En op een of andere manier doen ze het ook nog... Zou die Persoon met de opkomende zon vanaf de kant nog aan die andere kant van de boot een school vissen zien zwemmen? Of hebben ze toch nog iets vertrouwen in die Persoon aan de oever? En dan komt het: een enorme vangst! De netten scheuren bijna,

zoveel zijn het er. Jezus is hen verschenen. Het dringt tot hen door. Johannes – want dat is waarschijnlijk de discipel die Jezus liefhad – ontdekt het als eerste. En Petrus is vervolgens als eerste bij Jezus, want hij springt gelijk uit de boot om naar de oever te zwemmen. Precies zoals toen wij hebben gehoord op Eerste Paasdag, bij het lege graf van Jezus. Johannes geloofde... en Petrus stapte als eerste zomaar de grafkamer in om het met eigen

ogen te zien. Zo ook hier: Johannes zegt tegen Petrus in de boot: 'het is de Heer' Een belijden. En Petrus, impulsief als hij is, doet weer een bijzondere stap. Hij bindt zijn kleren een beetje bij elkaar en stapt uit de boot om zo snel mogelijk de oever te bereiken.

Alles gaat gewoon door na Pasen, zo leek het op het eerste gezicht wel. Maar het is dus anders. Niet alles gaat na Pasen gewoon weer door! Nee: *Pasen gaat door, door alle tijden en situaties heen*. Nu, dat wilde God volgens mij die discipelen hier laten ontdekken. Deze frustrerende nacht vissen werd daarmee tot een stukje ervaringsgericht onderwijs. Want straks zullen de discipelen fulltime vissers van mensen worden. Ze zullen erop uit gaan om de boodschap van Pasen te verkondigen. Jezus had hen op Eerste Paasdag al uitgezonden, vooruitlopend op Pinksteren: 'vrede zij u, zoals de Vader Mij zond, zend Ik ook u'. De discipelen zouden worden uitgezonden. Ze zullen zendelingen worden. En vooral wat zij zullen tegenkomen en waar ze doorheen moeten ploeteren, mogen zij nu leren vertrouwen dat Jezus hen in het oog zal houden. Zij zien de opgestane Heer na Pasen niet meer elke dag. En met de Hemelvaart zal Jezus nog een stapje terug doen, door terug te gaan naar de Vader. Maar Hij zal op hen betrokken blijven. Hij zal hen in het oog houden. Pasen gaat door. Want Jezus is de Levende. En als de Levende zal Hij hen nabij zijn en nabij blijven en hen zegenen in hun werk.

Zouden wij dat als kerk in 2023 ook vasthouden? Ons vasthouden aan deze geschiedenis? Want ik zie ons ook een beetje ploeteren als kerk in deze wereld, als Ichthusgemeente in Maarssen. Soms is het zo donker op zee. En soms lijkt al het gezwoeg erg weinig op te leveren, zie je in ieder geval er niet altijd wat van terug. We hebben tal van netten in gebruik, we zijn voortdurend bezig met netwerken, maar het kost zoveel energie. Jaren geleden ving je op ditzelfde stuk zee nog veel meer, nu soms helemaal niets... Maar kijk even met de discipelen mee terug: *zullen wij nooit vergeten dat wij nooit vergeten worden?* Jezus houdt ons vanaf de oever in het oog. Het is Pasen geweest. Hij leeft. Hij leeft met ons mee. Ook nu.

Misschien dat dit ook wel helpend is, als je het op je eigen situatie nu of op je persoonlijke geloofsleven zou toepassen. Er zijn mensen onder ons die een crisis doormaken. En je zou dan zo graag willen dat je nu iets van God zou ervaren, dat je nu kon zeggen dat je geloof je grote houvast was, maar wat is het soms gewoon tobben. Ervoer je maar wat meer van Jezus' nabijheid! Maar het kan ook juist gebeuren dat je dit gemis aan Jezus' nabijheid ervaart, nu alles juist best wel goed gaat met je. Je bent gewoon bezig met je vertrouwde werk, met je dagelijkse bezigheden, je gooit je hengeltje uit in het leven..., maar het geloof is wat mat..., het is niet weg, maar dat je nu echt zo dicht bij Jezus leeft... Waar is Hij? Waarom ervaar je er zo weinig van? Wat is dat? Terwijl met Pasen zulke krachtige geloofswaarden met elkaar zijn gezongen, kan na Pasen alles zo alledaags doorgaan... *En toch niet!* Of je Hem nu ervaart, voelt, hoort of ziet..., Zijn ogen zien u wel. Dus ook in mijn dode momenten, mijn frustrerende situatie, in die vruchteloze perioden van je leven, of op die momenten waarop alles voortkabbelt en alles zo horizontaal lijkt, zo alledaags gewoon..., ben ik niet uit Gods zicht verdwenen. Het is Pasen geweest. Pasen gaat door. Jezus gaat door. Hij is de Levende. Nooit los van ons. 'Ik ben met u alle dagen, tot de voleinding van de wereld.' Dus ook deze dag. Dus ook morgen. Wat voor dag je ook doorgaat.

Wat ik ook zo mooi vind aan deze geschiedenis, is die omslag bij de discipelen. Eerst kon er uit hun mond alleen een bot 'nee' komen, omdat zij alleen maar bot hadden gevangen. Maar dan: 'het is de Heer' - als een soort belijdenis, aan het einde van die vruchteloze nacht vissen. Ik heb dit met de senioren besproken op de Bijbelkring en sommigen herkenden deze ervaring. Iemand van de senioren op de Bijbelkring vertelde hoe ook hij door een diepe, donkere periode heen opnieuw God mocht ontdekken, God zoals Hij voor ons wil zijn. Deze broeder mocht Jezus ontdekken aan de oever van Zijn leven. Nu, laat zulke verhalen van medebroeders en zusters, gewone mensen gewoon naast ons in de kerk, een bemoediging zijn. Pasen ligt niet achter ons. Het is nog steeds Pasen. En morgen weer. Jezus leeft! Echt!

Maar tussen die hopeloze nacht vissen en die prachtige visvangst in de vroege morgen, gebeurde er nog wel wat en volgens mij is dat niet zonder betekenis. Ten eerste stelde Jezus die best wel wrange vraag: 'hebben jullie wat voor bij het brood?' 'Nee', was het korte antwoord van de discipelen. Ik kan me inderdaad voorstellen dat ze niet een vriendelijker antwoord

konden bedenken, na een nacht niets gevangen te hebben. Maar waarom die vraag? Ik denk dit: eerst moesten zij beseffen dat ze zonder Jezus niets konden. *God neemt eerst al onze eigen vismaterialen, kennis en kunde, ervaring en prestaties uit handen..., om onze lege handen eerst met Zijn genade te vullen... en ons dan weer aan het werk te zetten.*

Zo zullen de discipelen straks hun zendingswerk, dat visser-van-mensen-zijn, moeten beginnen. In volkomen vertrouwen en in echte afhankelijkheid van Jezus. Eerst die netten laten voor wat het is..., je overgeven aan die stem vanaf de oever... en dan weer aan het werk. Het was inderdaad geen fijne vraag van Jezus. Het is confronterend om tot het besef gedrongen te worden het zelf niet te kunnen. Het is heftig om je eigen onmacht onder ogen te zien. Of je hardnekkige karakter. Je eigenwijsheid. Je zonden. Je lege handen. Maar het is goed om daar doorheen te gaan... om het door je heen te laten gaan... om door je zelf gemaakte podium heen te zakken om vervolgens te landen en stevig te staan op de basis van Gods genade. En daarbij kan soms zo'n dorre nacht op zee je helpen om je opnieuw echt helemaal op de Levende Heer, op Jezus, te richten... en het in je leven vanaf nu over een andere boeg te gooien.

Want dat is het tweede wat er met die leerlingen in dat bootje gebeurt. Eerst worden zij door die stem vanaf de oever tot het besef gedrongen van hun eigen onmogelijkheden. En dan gooien ze het op de aanwijzingen van die stem over een andere boeg. Ook dat is een heel belangrijke les voor aanstaande zendingen, voor toekomstige vissers van mensen. Soms moet je – tegen alle verwachting in of tegen alle teleurstellingen in – het over een andere boeg gooien... en opent God perspectieven voor je die je zelf anders nooit had gezien of ontdekt. Een van de mooiste voorbeelden hiervan vind ik Paulus, die later ook tot visser van mensen is geworden. In Handelingen 16 lees je over Paulus hoe zijn weg om het Evangelie te verkondigen twee keer dood liep. Twee keer moest hij omkeren. Een andere kant op gaan. En pas toen ontdekte hij dat hij naar Europa moest gaan. Dus: deze gemeente hier in Maarssen is er gekomen, doordat eeuwen geleden een zending niet wist waar hij heen moest, verschillende pogingen deed en het toen over een andere boeg gooide. Zulke wegen gaat God blijkbaar in Zijn Koninkrijk!

Misschien zijn er voor ons als Ichthusgemeente ook wel momenten waarop wij het eens over een andere boeg zouden moeten gooien. Ik ga dat niet gelijk invullen, maar dat hoort dus bij een kerk. En soms zijn vruchteloze tijden, nachten zonder vangst waarbij je de hoop en de zin van het hele kerkzijn haast zou verliezen, soms een moment, waarin God ons nieuwe perspectieven laat zien en ons misschien zelfs aan het voorbereiden is op een nieuwe, zegenrijke vangst. Laten wij vooral niet teveel lawaai maken en proberen te luisteren naar die stem vanaf de oever!

En probeer ook dit op je eigen leven toe te passen: Jezus houdt je vanaf de oever echt wel in het oog, daar hoef je niet aan te twifelen ook al merk je er soms niets van... en soms draagt Hij je op om in datgene waar je nu tegenaan loopt het over een andere boeg te gooien. Door je misschien op een andere manier naar een lastig iets in je leven te laten kijken. Niet bij de pakken neer te

zitten, maar het net over de andere kant uit te werpen. Soms moeten wij iets op een andere manier benaderen. Soms moeten wij op een andere manier op iemand reageren. Of soms moeten wij een nieuwe stap zetten, tegen je vertrouwde patronen en je eigen verwachtingen in. Ook dat hoort bij het leven na Pasen, ook dat hoort bij het leven met de Levende in ons midden: zonder dat je Jezus elke dag ziet, stuurt Hij ons scheepje bij... en opent Hij perspectieven die je zelf nooit had gezien of gekozen.

Dat 'nee' van de discipelen hield dus geen stand. Ik vind dat wel heel opmerkelijk, want het blijft voor mij een raadsel waarom die ervaren vissers luisterden iemand die ze niet goed konden zien en die vanaf de oever stond te roepen. Op een of andere manier beseften zij blijkbaar dat zij hadden te luisteren naar die stem vanaf de oever, te horen en gehoorzamen. De vreemde stem sprak hun hart aan en zorgde ervoor dat ze niets anders konden dan tegen alle weerstanden in het over een andere boeg te gooien in hun leven. Dat is niet rationeel verklaarbaar. Dat is de stem van de Levende. De stem die ook nog anno 2023 confronteert en roept. Jezus roept nog steeds... breekt door weerstanden heen..., waardoor mensen niet anders kunnen dan het vanaf nu over een andere boeg te gooien.

De discipelen horen en gehoorzamen en... met wat voor een resultaat: 153 grote vissen! Wat een vangst! Tal van verklaringen zijn voor het getal 153 gegeven, maar het blijft gissen naar de betekenis van dit getal. Of zoeken wij er misschien teveel achter en zullen die zeven vissers gewoon de vissen hebben geteld, omdat de vissen nu eenmaal onder elkaar verdeeld moesten worden. Trouwens, – vraag het aan de gemiddelde visser – bij zo'n bijzondere vangst wil je toch altijd de centimeters vis of de hoeveelheid gevangen vis heel precies kunnen vertellen?

Maar wat is nu de humor en tegelijkertijd de prachtige ernst? Als ze met die grote vangst aan land komen, ligt er al vis gebakken te worden en is er brood voor handen. De Heere deelt uit. Hij had hun visserswerk helemaal niet nodig. Nee, dit is Jezus zoals ze Hem in de afgelopen jaren hebben leren kennen: de God Die geeft. Hoe zou Jezus hen hebben uitgenodigd? Misschien door te zeggen: 'Kom dan, want alle dingen zijn gereed'. 'Het lijkt wel Avondmaal', zo zei een van onze senioren. De discipelen werden geroepen om te komen en te eten. Nu, dat is ook leven na Pasen: in Gods Koninkrijk leef je niet van wat je *vangt*, maar van wat je *ontvangt*. Een les, waarop de kerk nooit genoeg kan studeren. Een levensles voor u en mij, ook voor de heel gewone dag van morgen als alles weer gewoon draait: leef vanuit de genade, vanuit de liefde, de aanvaarding en vergeving, die je mag ontvangen! Dat is de basis voor je leven. En dat zet al ons doen en denken, geploeter en gezwoeg in perspectief... Nee, Jezus riep niet op tot niets doen. Na een nacht doorhalen moesten de vissers het net nog een keer uitgooien. Het is hard werken in Gods Koninkrijk, nooit klaar. Maar ondertussen stond de maaltijd al klaar en had Jezus op hen gerekend. De Levende nodigd je telkens weer uit: ont-vang!

Na Pasen gaat alles weer gewoon door? Veel wel ja, we zijn gelijk weer overgegaan tot de orde van de dag, maar vergeet niet...: *Pasen gaat ook door! Door alles*

heen. Ook al is Jezus niet zichtbaar, tastbaar aanwezig, voelt het soms leeg... of ploeter je je vruchteloos de nacht door... Hij is de Levende in ons midden. Betrokken. Nabij. Hij opent nieuwe perspectieven. En Hij laat je steeds naast je taak om te gaan vangen ontvangen, ontvangen van het goede dat Hij heeft gegeven... door Zichzelf voor ons te geven.

Maar dan nog even die Petrus, heel kort. Petrus staat daar in zijn natte pak naast Jezus. Hij was dan wel uit de boot gesprongen om zo snel mogelijk bij Jezus te zijn, maar ik denk dat hij ook wel nattigheid voelde... Want tja, drie keer Jezus verloochend, drie keer gezegd dat hij niets met Jezus te maken wilde hebben... Maar wat Jezus dan aan hem vraagt, is zo mooi. Ja, ook confronterend, want: drie keer dezelfde vraag, voor elke keer verloochenen een keertje... Maar drie keer de vraag: 'houd je van Mij?' Dus niet: 'hoe ga je dit oplossen, Petrus?' Niet: 'denk je dat je het vanaf nu beter zult gaan doen?' Nee, drie keer: houd je van Mij. Het gaat er niet om dat een kerk veel vangt. Het gaat er niet om dat wij weten over welke boeg wij het moeten gooien. Het gaat er om dat wij Hem liefhebben. Dat er sprake van echte liefde is. Toewijding. Liefde door alles heen.

Na al de ervaringslessen die de discipelen op die vroege morgen hebben gehad over het over een andere boeg gooien en, beseffen dat Jezus echt wel bij hen blijft enzovoort, hoeven zij op het examen bij Jezus maar een vraag te beantwoorden: 'houd je van Mij'? Het verleden van ons als Petrusen rechtzetten, dat doet Jezus wel. En voor de toekomst zorgen, dat doet Jezus ook wel. De enige vraag die in het heden, die nu aan u wordt gesteld is: *houdt u van Hem?*

En dan kan je verder. Dan kan je tot zegen zijn voor Gods Koninkrijk. Petrus zal in de ouderdom zelfs Jezus verheerlijken, zo zegt Jezus hem toe. Ja, dat is wel heel heftig hoor, want – zo weten wij uit andere boeken - Petrus zal op oudere leeftijd gekruisigd worden en zo echt Jezus volgen en God grootmaken. Maar je kunt ook op heel andere manieren God verheerlijken in je ouderdom en in je sterven. Ik zeg het specifiek tegen onze ouderen: ik hoop dat ook u in uw ouderdom aan uw kinderen - kleinkinderen, of misschien zelfs achterkleinkinderen als u die heeft, of andere dierbaren – iets van God zult laten zien. En wat zou het mooi zijn als u ook met uw sterven ook God zult verheerlijken door iets van dat vertrouwen op God te laten zien, of van de hoop die wij koesteren. Ik heb dat regelmatig bij broeders en zusters in onze gemeente gezien op hun sterfbed en dat is zoiets kostbaar...

Zelfs in zoiets oneervols als het sterven kan men dus God eren. Want... het is Pasen geweest. En vandaag is het Pasen. En morgen zal het ook – zo God de morgen geeft – weer Pasen zijn. Pasen gaat door. Want Jezus gaat met ons verder. De Levende in ons midden. Hij houdt ons in het oog. Hij wijst ons de weg. Hij doet ons delen in Zijn gaven. Tot het moment zal komen dat wij niet meer hoeven te vissen en te vangen en wij de oever zullen hebben bereikt.